

1

Amanda

Amanda White kergitas elektrilise lutipudelisterilisaatori kaant ja põrnitses 22-kaliibrilist revolvrit. Relv näis higistavat, selle teras-karkassi ja toru katsid kuumad kondenseerunud vee piisad, anuma põhjast kerkis kergelt auru. Ta pööras pilgu pehmeid nahksõrmikuid otsides anumalt kõrvale, tõmbas need kätte ja tõstis relva ettevaatlikult välja.

See revolver pidi täiesti puhtaks saama. Sellele ei tohtinud jääda ühtki sõrmejälge. Mitte pisimatki märki tema DNA-st. Eelmisel õhtul oli Amandale pähe torganud mõte kasutada kõigi varem relvale jäetud jälgede eemaldamiseks sterilisaatorit. Millegipärast tundus talle kohane kasutada selleks midagi, mis on Jessiga seotud. Amanda üllatuseks oli sterilisaator täiesti töökorras, kuigi seda polnud kasutatud pärast Jessi esimest sünnipäeva, kui ta hakkas last harjutama beebitassist jooma. Amanda ja tema abikaasa Luis olid otsustanud sterilisaatori siiski alles hoida juhuks, kui Jess peaks kunagi saama noorema venna või õe.

Midagi sellist ei saa enam juhtuda.

Sterilisaatori kuumuses oli relva pärale mässitud teip hakanud lahti kooruma. Relv tundus käele ikka veel võõras. Kõik need päevad, kui ta oli linnast eemal metsas plekkpurke sihtides laskmist harjutanud, polnud seda muutnud. Ta polnud ikka veel relvaga harjunud. Amanda oli New Yorgi liberaal. Relvavastane. Seaduskuulekas maksu-maksja. Kuid võib-olla enam mitte. Surm muudab inimest. Kui see on sinu kuueaastase tütre surm ja nädal hiljem sinu abikaasa surm, pole tegemist pelgalt leinaga, see on midagi palju enamat. Selline surm ei tule kunagi üksi. See toob endaga kaasa ka teised hädad – töötus,

võlad, sõltuvused ja valu, mis on mõnikord täiesti väljakannatamatu. Amanda elu oli pärast teda tabanud kaotust kokku varisenud.

Ta asetas revolvri söögilauale, kuivatas selle köögirätiga ja laadis salve viis padrunit.

Oma kannatuste lõpetamiseks vajab ta vaid ühte. See pidi olema lihtne lask. Ta tõstab käe, relvatoru mehe lauba kõrgusel ja siis – vajutus päästikule. Ta vaatas kella. Pool seitse hommikul. Mees peaks peagi oma korterist väljuma. Amandal tuli ennast valmis seada.

Kell seitse viisteist sisenes Amanda *art déco* stiilis sissekäigu kaudu 96. tänava metroojaama Upper West Side'is. Äsja oli hakanud vihma tibusama. Tumeda peaga mustas mantlis mees viipas pöördvärava sensori juures sõidukaarti. Amanda jäi ootama ja tõmbas dressipluusi kapuutsi nokkmütsi peale. Ta laskis viiel inimesel läbi värava minna, siis libistas oma kaardi üle sensori ja pööras vasemale, Downtown & Brooklyn'i perrooni poole.

Ta laskus kiirustades trepist. Enne päris alla jõudmist nägi ta jälle mantliga meest. Profiilis. Tal oli hoolitsetud tume habe. AirPodid kõrvas ja kaela ümber paks sall, otsad topitud mantlihõlmade vahele. Sarnaselt ülejäänud paarikümne inimesega perroonil oli ka tema langetanud pea, et nutitelefoni ekraani vahtida.

Pilk kellale. Seitse üheksateist. Nad olid napilt maha jäänud 1. liini rongist, South Ferry ekspressist, mis peatus ainult Times Square'il, Penn Stationis, 14. tänaval ja Chambers Streetil. Kui nad oleksid jõudnud ekspressile, oleks mees väljunud Chambers Streetil, istunud ümber 2. või 3. liinile, mis viivad Flatbushi, ja sõitnud Wall Streetile.

Amanda ei lasknud meest silmist, kuid hoidus temast kaugemale. Ta ei tohtinud kõndida otse mehe järel, sest siis oleks too võinud märgata naise peegeldust rongiaknal. Amanda nägu oli küll mütsi ja salliga üsna hästi varjatud, kuid ta ei saanud riskida sellega, et mees teda märkaks ja ta ära tunneks.

Nii nagu eelmisel korral.

Kell seitse kakskümmend üks lähenes perroonile 2. liini rong, tuues kaasa külma septembrituule puhangu. Rong pidurdas ja peatus.

Amanda liikus edasi. Valjuhäälditest teatati rongi saabumisest. Nüüd oli perroonil umbkaudu sada inimest. Metroo tipptund. Inimesed tegelevad oma asjadega, nende mõtted on sõidu ajal juba töö juures.

Mitte Amandal. Enam mitte.

Rongi ukсед avanesid ja sõitjad valgusid välja. Amanda pidi pugema mööda koolivormis teismelisest ja õlakoti külge kinnitatud kiivriga ehitustöolisest. Mõlemad ütlesid midagi, kui ta sisse trügis. Ta ei hoolinud sellest. Ta ei saanud riskida, et mantlis mees astub rongi ja tema jääb perroonile maha. Ka nii oli varem juba juhtunud.

Amanda liikus vagunis edasi. Mees oli temast umbes pooleteise meetri kaugusel. Väljunud reisijatest oli vagunisse jäänud pisut ruumi. Kaks hinnalist oranži istet olid veel vabad. Nagu tavaliselt, suundus mees nende poole ja tal õnnestuski üks endale haarata. Amanda pööras talle selja, hoidis keskmisest tugipostist kinni ja ootas vaguni täitumist. Ta lubas pealetulevatel reisijatel ennast vähehaaval edasi suruda, kuni oli mehele piisavalt lähedal, et võinuks kätt välja sirutades teda puudutada. Ta seisis seljaga tema poole.

Uksed sulgusid. Inimkehad olid üsna tihedalt kokku surutud. Ometi oli veel piisavalt ruumi, et ennast pöörata. Amanda tegi seda. Pool pööret. Istuva mantlis mehe ees seisis kõrvuti kaks inimest. Teineteise poole seljaga. Nende vahel oli käe jagu ruumi. Mantlis mees lükkas istudes põlved laiali. Temast paremal istuv naine heitis mehele pahase pilgu ja keskendus siis uuesti põlvedele seatud sülearvuti ekraanile. Vasakul istuv noormees mängis telefonis videomängu. Nad eirasid meest. Või vähemalt püüdsid seda teha.

Amanda avas telefoni, valis esimese eelprogrammeeritud taimeri ja käivitas selle just siis, kui rong liikuma hakkas.

Taimerisse oli sisestatud 1 minut ja 13 sekundit – keskmiselt kulus just nii palju aega rongi uste sulgumisest 96. tänaval kuni nende avanemiseni 86. tänaval.

Kui Amanda veel tööil käis, oli ta hooldekodu juhataja, ta oli ametiredelil tõusunud hooldajast suure kompanii ühe üksuse juhiks. Juba ammu oli ta aru saanud, et millegi saavutamiseks peab ta maha istuma ja oma plaani kirja panema. Samm-sammult. Sel moel lõpetas

ta õhtukooli. Sel viisil saavutas ta tööl edutamise hooldajate juhiks, seejärel asejuhatajaks ja lõpuks juhatajaks. Sel viisil kavandas ta oma maale ja visandeid ning töötas nende kallal hiliste õhtutundideni. Sel viisil planeeris ta ka mõrva, mille kavatses nüüd sooritada.

Amanda heitis mehe poole veel ühe pilgu. Ta ei kartnud, et mees võiks ta nii lähedalt selja tagant või küljelt vaadates ära tunda. Kui ta just püsti ei tõuse, ei näe ta üheski aknas naise näo peegeldust. Amandal olid jalas ketsid ja mustad avaralõikelised dressipüksid, seljas kohev jope ja selle all kapuutsiga dressipluus. Niisuguses riietuses polnud ta silmatorkav.

Sellel liinil oli kolm peatust, mis oleksid võinud sobida. Ajastamine pidi olema täiuslik. Lask täpselt uste avanemise ajal. Ümbritsev inimmass varjaks tema sihtmärgi. Siis võiks ta kiljatada samamoodi kui kõik teisedki, pillata relva ja tormata pöörasena rongist välja. Tulistamine rahvast täis vagunis põhjustab paanika, meeletu trügimise turvalisuse poole. Ta oleks üks naine inimmassis, kes püüab võimalikult kiiresti pääseda rongist välja, trepist üles ja jaamast tänavale, pea maas, ja mitte keegi ei tunneks teda ära. Mitte ükski pealtnägija, mitte ükski turvakaamera. Ta oleks avalikus kohas, kuid samas peidus.

Järgmine peatus on 86. tänaval. Taimeri järgi on selleni jäänud kümme sekundit. Kümme sekundit uste avanemiseni.

Amanda pööras kergelt pead ühele ja teisele poole uurimaks, kes kavatsevad väljuda. Ta ei tahtnud ennast paljastada. Tema ja sihtmärgi vahel pidi olema inimesi. Paistis, et tema ja mehe vahel seisev paar jääb vagunisse.

Rong pidurdas ja peatus. Tosin inimest väljus ja uus tosin tuli peale. Ülikonna ja vihmamantliga mees, käes suur pooleldi kokku pandud vihmavari, astus vagunisse ja jäi seisma otse Amanda kõrval, selg naise poole. Uksed sulgusid, rong hakkas liikuma ja ta käivitas teise taimeri.

Üks minut kakskümmend kaks sekundit, kuni ukсед avanevad 79. tänaval. Pikim keskmine sõiduaeg Times Square'i peatuste vahel. 79. ja 72. tänava vahe oli minut ja viisteist sekundit, kuid 79. tänava

jaamast oli parem välja pääseda. Polnud mõtet hinnata keskmist sõiduaega 72. tänavalt Times Square'ile, kuna rong võttis seal teiste rongide pärast tihti hoogu maha, sest jaam oli nii rahvarohke.

Sellest lähtuvalt oli ta koostanud plaani, üksikasjaliku.

Nüüd oli aeg käes.

Taimer näitas viiskümmend üks sekundit.

Amanda hingas sügavalt sisse, aeglaselt välja ja pistis käe jope taskusse. Võttis revolvri kätte. Ta kindad olid küll õhukesest nahast, kuid sõrme päästikule libistamine nõudis ikkagi hoolikust, et nahk ei takerduks.

Kaks reisijat tema kõrval seisis endiselt seljaga teineteise poole, pilu nende vahel oli alles. Ta nägi sihtmärgi pead alla vaatamas – ta oli keskendunud telefonile.

Rong hakkas pidurdama.

Viisteist sekundit uste avanemiseni.

Viisteist sekundit päästikule vajutamiseni.

Rongirataste *kloppadi-klops* rütm aeglustus kiiruse vähenedes.

Rong väljus tunnelist. Vagunis läks valgeks. Amanda heitis pilgu aknast välja. Perroon oli rahvast täis. Mõned inimesed temast paremal hakkasid teiste vahelt ukse poole trügima.

Terase kriiksumine, kui pidurid kõvemini haardusid.

Kaheksa sekundit.

Klops-klops.

Ta pöördus sihtmärgi poole.

Viis sekundit.

Klops ... klops.

Amanda hingas sügavalt sisse. Hoidis hinge kinni.

Kolm sekundit.

Klops klops.

Amanda tõmbas revolvri taskus vinna, kuid siis kuulis ta seda ...

Mehe pea nõksatas üles. Ta vaatas Amandale otse silma.

„Teie,“ ütles ta püsti tõustes.

Amanda hakkas relva välja tõmbama, kuid jättis selle kõheldes pooleli. Mees oli teda näinud. Ta oli temaga rääkinud. See võis

tähelepanu tõmmata. Kui ta nüüd meest tulistab, võivad inimesed märgata teda seda tegemas. Pärast perekonna kaotamist tuli Amandal ette päevi, kui ta ei rääkinud mitte ühegi inimesega. See mees, Wallace Crone, oli viimane, kellega ta oleks tahtnud rääkida. Kuid nüüd pöördus mees Amanda poole, ta hääl raputas naise otsekui pikast unenäost üles. Rongijuht vajutas kõvasti pidurit, see löi Amanda tasakaalust välja.

Kõhkluse hetk oli piisavalt pikk, et anda Crone'ile eelis ja rikkuda tema võimalus. Mees seisis, hoides Amandat jopehõlmadest, ja karjus: „Appi! Politsei, appi!“

Ta tõukas Amandat ja naise kukal tabas üht posti.

„Lase mind lahti,“ ütles Amanda.

Mehe nägu oli otse tema näo vastas. Ta tundis tema hingeõhus kohvi hõngu. Mees krigistas hambaid ja hüüdis uuesti appi.

„Appi! Kutsuge keegi politsei!“ karjus ta.

Amandal õnnestus relv välja tõmmata. Ta hoidis seda madalal, mehe pilgu alt eemal.

„Mis siin toimub?“ hüüdis üks hääl. See oli madal ja käskiv. Mees. Võmm. Transpordipolitsei. Amanda kuulis, kuidas ta neile läheneb.

Ta poetas relva märkamatuult kõrvalseisva ärimehes suure poolavatud vihmavarju sisse. Mees eemaldus kiiresti, jälgides püües silmi toimuvat – teadmata, kas sekkuda või kui, siis kelle poolel.

Amanda kaotas tasakaalu ja vajus tahapoole. Crone tema peale.

Ta nägi nende kohal kõrguvat politseinikku, kes sikutas Crone'i käest ja küsis, mis pagan siin toimub.

Crone ei teinud temast välja ja ütles püsti saades midagi hoopis muud. Midagi, mida Amanda oli kuulnud teda sadu kordi ütlemas. Kuid nüüd, kui need sõnad lõhkusid tema kaotuse ja üksinduse vaikuse, kõlasid need eriti õõnsalt, otsekui vanade kontide klõbin.

Ta polnud uskunud neid sõnu esimest korda kuuldes. Ta ei uskunud neid ka praegu.

„Mina ei tapnud teie tütart.“

2

Ruth

Ruth Gelman kallas pudelisse jäänud Pinot Grigio oma klaasi ja kahetses seda kohe. Scott istus tema vastas teisel pool söögilauda, tema veiniklaas oli reedese õhtusöögi viimase pooltunni vältel tühi olnud. Mees oli jälginud, kuidas Ruth endale veini kallab, kergitades pudeli põhja järjest kõrgemale, et viimanegi tilk sealt välja voolaks. Kuid ta ei öelnud midagi. Pahakspanevast pilgust piisas.

„Mul oli raske päev,“ õigustas Ruth ennast.

„Pole midagi,“ vastas Scott. „Ma ei taha nagunii enne mängu liiga palju juua.“

Ruth pani tähele, et mees ei küsinud tema päeva kohta. Neil reedetal ei teinud ta seda kunagi. Ruth lükkas taldriku eemale. Ta oli lõhet vaevu maitsnud ja spargel lebas puutumatult selle kõrval. Kuigi ta oli toidu valmis teinud, polnud mõte selle söömisest talle pähe mahtunud. Ta ei tahtnud täna õhtul süüa. Isu polnud. Ainult janu. Kui Ruthi tabas soov juua, ei tahtnud ta süüa. Toit oli selle vastand. Pärast viiendat klassi polnud see aidanud tal rahu ja selgust saavutada. Scott läheb täna õhtul välja. Ta käib igal teisel reedel sõpradega väljas. Pokker. Keegel. Ujula. Mõnikord jätsid nad teesk-luse ja läksid lihtsalt baari.

„Pokkerimäng?“ küsis ta.

Mees noogutas ja vastas: „Gordoni juures.“

„Kuidas tal läheb?“

„Vaene vennike on terve nädala pudelisse vaadanud.“

Gordon oli üks Scotti kauaaegsemaid sõpru. Samuti advokaat Manhattanil, kuid tema elu oli koost lagunemas. Gordoni naine, Alison, oli mehe eelmisel nädalal välja visanud pärast seda, kui avastas tema telefonist teise naise saadetud sõnumid. Gordonil oli olnud armulugu ja nüüd pidi ta selle eest maksma.

„Kuidas Alisonil ja lastel läheb?“ küsis Ruth.

„Ta ei taha Gordoniga rääkida. Sa võid Alisonile sõnumi saata ja välja uurida,“ vastas Scott.

„Et sina saaksid Gordonile edasi rääkida? See pole hea mõte. Me pole Alisoniga kunagi südamesõbrannad olnud. Kui tema mulle sõnumi saadaks, oleks teine asi, kuid mina ei hakka Gordonile infot õngitsema. Ta on sinu sõber. Ma ei taha sellesse sekkuda. Ega Jack sinna ei tule?“

Jacki mainimise peale pööritas Scott silmi ning ütles: „Ma ei usu. Viimati kuulsin, et ta on Atlantic Citys puhkusel.“

Vähemalt üks hea asi. Jack oli Scotti vana sõber, kellest ta ei suutnud või õigemini ei tahtnud lahti lasta. Ükskõik kui palju Ruth talle peale käis. Nende sõprus algas keskkoolis, aga kui Scotti tee läks pärast seda ülesmäge, siis Jack käis alla. Narkootikumid, hasartmängud, veebipettused. Kui miski oli halb ja seadusevastane, oli Jack sellega seotud.

„Tore, kui Jack on ära, siis pole sa koju jõudes vähemalt pilves,“ arvas Ruth.

Scott ohkas, tõsis oma taldriku võttes lauast ja läks sellega valamu juurde. Ta loputas taldriku, pani nõudepesumasinasse ja tuli siis tagasi.

„Mis, kas kõht polegi tühi?“ küsis ta.

See küsimus tähendas palju enamat ja Ruth teadis seda. Nad olid nüüd juba mitu kuud püüdnud last saada. Kolmekümne üheksase Ruthi meelest polnud seda võimalik enam edasi lükata. Ta tahtis lapsi, tõepoolest tahtis. Kuid ideaalis tahtis ta enne nii suure sammu astumist kinnisvarafirmas kindlamat positsiooni. Ta ei tahtnud sõltuda Scottist ja tema advokaadibüroo palgast.

„Millal sa koju jõuad?“ küsis Ruth.

„Ära jää mind ootama. Gordoni seisukorda arvestades läheb meil ilmselt kaua. Ta tahab ennast täis juua ja kõik mured unustada – vähemalt üheks õhtuks.“

Naine noogutas. Scott võttis tema taldriku ja kraapis toidu sealt prügikasti. Ta polnud ikka veel küsinud, mis Ruthil viga on. See polnud midagi erilist, midagi täna juhtunut. Lihtsalt tavaline Manhattani

kinnisvaramaakleri stress. Linnas ringi sõitmine, kohtumised võimalike ostjatega ja tehingute tagant torkimine. Konkurents oli tihe ja sel nädalal oli ta ühe kliendi kaotanud. Selles polnud ka midagi ebatavalist, kuid ikkagi tegi see haiget. Kui ta oma mured Scotti selga laoks, tunneks mees ennast halvasti, et sõpradega välja läheb. Kuid ta läheks ikkagi ja see teeks Ruthile veel rohkem haiget. Nad olid juba viis aastat abielus ja kokku kolimisest saadik polnud miski muutunud. Scott käis endiselt kaks korda nädalas seinatennist mängimas ning igal teisel reedel sõpradega väljas, otseku oleks see piiblissee kirja pandud käsk, kuid pärast seda, kui ta oli veennud Ruthi antibeebipillidest loobuma, vaatas ta veinipudelit avavat naist kurja pilguga.

Kui Ruth avaks veel teisegi pudeli, ootaks teda järgmisel hommikul köögiletil müslikausi kõrval artikkel, paber Scotti printerist veel soe, eranditult mingi uuring naise viljatuse ja alkoholi tarbimise seostest. Ruth käis haruharva sõpradega väljas. See oli alati olnud tema nõrk külg. Keskkooli lõpetamisest saadik. Ruth polnud kunagi osanud sõpru hoida. Ikka oli tal millegi muuga liiga palju tegemist. Oli küll inimesi, kellele ta oleks võinud helistada, kuid ta ei teinud seda. Tema viga oli vanade sõprussidemete unarussejätmine ja uute mittesõlmimine. Ta tunnistas seda. Lubadus helistada koolikaaslastele ja kohtuda uute inimestega ilmus igal aastal Ruthi uusaastalubaduste nimekirja, kuid ta ei täitnud seda kunagi. Kogu tema seltsielu piirdus mõne juhusliku argipäevaõhtuse napsiga koos töökaaslastega.

Kui ta Scottiga kohtus, töötas mees ringkonnaprokuröri büroos prokurörina. See amet pidi olema ajutine, lühiajaline pühendumine kogemuste saamiseks kriminaalõiguse alal – samas tähendas see ka kogukonnale millegi andmist. Tema viimased kuus kuud sellel ametikohal oli olnud üks pikk tööintervjuude rida vanades eliitadvokaadifirmades, millel olid nüüd kontorid kõikjal maailmas. Temast sai protsessiadvokaat. See polnud enam üheksast viieni töö. Alguses ei häirinud see Ruthi – ka kinnisvaramaakleril tuli ette õhtuseid kohtumisi. Kuid Scotti sõpru ja seltsielu silmas pidades pidi Ruth vahel imestama, kuidas tema veel mehe plaanidesse mahtus, kui jätta kõrvale selle väikese naisukese roll, kes peaks ükskord mehe lapsed ilmale kandma.

Ruth võttis külmikust uue veinipudeli, kallas klaasi täis ja suundus elutappa. Ta istus pehmele plüüskattega diivanile ja hakkas telekanaleid klõpsima. Scotti käed põimusid ümber Ruthi õlgade ja ta tajus kaelal mehe hingeõhku. Kõigepealt riivas mehe habemetüügas ta põske, siis tundis ta tema pehmeid huuli just sellel mõnusal kohal otse kõrva all. Mees hüppas üle diivani seljatoe, istus Ruthi kõrvale ja nad suudlesid. Ta hoidis naist mõnda aega kaisus ja ütles siis: „Palun vabandust.“

„Mina palun ka vabandust,“ vastas Ruth.

„Sul pole vaja seda teha. Sina pole sitapea,“ ütles Scott. Ta naeratas, vaikis hetke ja lisas: „Vahelduseks.“

Ruth hakkas kihistama, haaras padja ja lõi solvumist teeseldes sellega Scottile vastu pead.

„Mina pole selles suhtes *kunagi* sitapea.“

„Muidugi mitte. Sa ootad ainult, et ka mina võtaksin klaasi ja ühineksin sinuga? Et ma unustaksin üheks õhtuks need kutid?“

„Ei, kõik on hästi. Ma tean, et sa vajad oma semusid. Ehk võime homme midagi ette võtta?“

„Lähme sööma ja pärast seda kinno? Mina maksan.“

„Kokku lepitud. Mine ja lõbutse nüüd.“

Scott kallistas naist kõvasti ja tõusis siis diivanilt.

Just seda oli Ruth alati soovinud. Tunda ennast armsama käte vahel turvaliselt. Ruthi vanemad läksid lahku, kui ta oli seitsmene. Tal polnud aimugi, et vanemate abielu oli karidel. Kõik paistis korras olevat, kuid äkitselt enam polnud. Ühel hetkel istusid nad kõik koos omavahel sobivates pidžaamades jõulukuuse all ja avasid kingitusi ning järgmisel kohtus ta isaga ainult igal teisel nädalavahetusel. Ta pilk vilksas pulmafotole konsoollaual. Scott kandis teda süles pulmaautosse. Neid ümbritsesid konfetid ja pisut hägusad sõbrad-sugulased. Nad paistsid nii õnnelikud. Pilti kattis tolmukiht. Omal kombel mõjus see Ruthile lohutavalt. Nad polnud enam äsja kokku saanud paar, kes alles teineteist tundma õpib ja ikka veel endalt küsib, mida teine tegelikult mõtleb.

Scott andis talle armastust. Kuid veel rohkem andis ta turvatunnet ja kindlust.

Just neid tundeid hindas Ruth kõige rohkem. Et see poleks lihtsalt pikk, kuid vältimatult hukule määratud suhe. See pidi olema püsiv. Üksmeelne. Nende pulmapildile oli juba tolmu kogunenud.

„Hea küll, ma lähen. Armastan sind,“ ütles Scott esikust.

„Mina armastan sind ka,“ vastas Ruth. Ta kavatses otsida internetist artikli alkoholi mõjust spermale, selle välja printida ja jätta Scottile hommikul leidmiseks, muidugi nalja pärast. Kuid ta loobus sellest. Ta kuulis mehe samme esiku parkettpõrandal, snepri avanemise klõpsatust, hetkeks kostis mööduva auto vali müra, seejärel kõmas paugatus, kui nende liivakivist maja välisuks sulgus.

Ruth rüüpas suure sõõmu veini, pani klaasi lauale ja läks kööki. Roninud toolile, õngitses ta ülemisest kapist kandilise plekk-karbi, tõstis alla köögiletile ja avas karbi. Keeranud endale ühe kanepisuitsu, astus ta tagaukse juurde, kust avanes vaade väiksele aiale. Tegelikult poleks tohtinud seda aiaks nimetadagi. Vangikongi suurune muruplats, mis lisas maja hinnale pool miljonit. Ta torkas suitsu huulte vahele, et see põlema süüdata. Kanepi suitsetamine polnud tema igapäevane harjumus. Viimati tegi ta seda teisipäeval, kõigest kolm päeva tagasi. Scott oli juba voodisse läinud, kuid Ruth tuli aeda, et vaadata 11. septembril hukkunute mälestuseks loodud valgusinstallatsiooni Tribute in Light – kaht valgustorni, mille moodustasid Battery parkimismaja katusele taevasse suunatud prožektorite valgusvihud. Nagu paljudele newyorklastele oli see aastapäev talle raske ja ta vajas midagi tuimestavat.

Kanep aitas ärevust leevendada ja tema arvates ei saanud üks suits midagi halba teha. Ta polnud rase. Vannitoa prügikast oli täis negatiivset tulemust näitavaid teste. Veel pisut aega, veel mõned väärtuslikud kliendid tema nimekirjas, siis tunneks ta ennast kindlamalt, kui pere suurendamiseks aja maha võtab. Mõnikord vaatas ta ema-ja-lapse poodide vaateakendele välja pandud tillukesi papusid ja imikurõivaid ning need täitsid ta põnevuse ja soojusega. Ruth tõmbas järgmise mahvi. See oli lahja kraam, ammu ostetud. Ta meenutas oma teist kohtumist Scottiga. Nad olid ühel peol põgusalt kokku puutunud. Üks Ruthi vanadest sõpradest oli Scotti

sinna kutsunud. Nad sattusid vestlema ja Scott küsis tema numbrit. Teisel, üsna rahulikult kohtumisel viis Scott ta Brooklynisse oma sõbra korteripeole. Nad olid lobisenud, püüdes teineteisest rohkem teada saada – tavaline teise kohtingu värk. Kuid siis oli Ruth sattunud köögis vesipiipu nautivatele inimestele. Ka tema oli proovinud ja pidi seda kohe kahetsema. Ta oli küll varem tõmmanud ise keeratud suitse, kuid mitte vesipiipu, ja see tõi kaasa köhahoo. Scott viis ta üles katuseterrassile. Ta mäletab ikka veel tolle öö taevast. Mõned üksikud pilved – õhukesed tupsud mustjasinise taeva taustal – ja palju tähti, nii palju tähti polnud ta kunagi varem näinud.

„Hinga sügavalt,“ soovitas Scott.

Ruth hingas ja kuigi ta kurk ja kopsud enam ei tulitanud, vallandas värske õhk tugeva iiveldushoo.

„Ma hakkan vist oksendama,“ ütles Ruth. „Palun vabandust. See on kohutav kohting.“

„Pole midagi,“ vastas Scott. „Tavaliselt hakkavad mu kohtingukaaslased oksendama alles siis, kui nad näevad mind alasti.“

Ruth naeris, ta pea käis ringi. Ta komistas Scottile otsa, tema käsi maandus tasakaalu hoidmiseks mehe tugeval rinnal. Scottil oli väga kena keha, ta oli lihtsalt püüdnud näidata ennast pisut halvemal valguses.

Talle otsa vahtides ütles Ruth: „Me oleme New Yorgis katusel, mina olen pisut pilves ja me oleme väga lähestikku. Kas sa ei kavatsegi mulle mesijuttu rääkida ja proovida mind suudelda?“

„Kas sa tahaksid seda kuulata?“

„Mida mesisem, seda parem.“

„Minu arvates on sinu isa varas,“ ütles Scott. „Sest ilmselgelt varastas ta taevast mõned tähed ja pani need sinu silmadesse.“

„Mu jumal, see on niiiiiiiiii arrrmaaass,“ ütles Ruth. Ja nad mõlemad naersid.

„Mida sa mulle vastasid, kui ma küsisin, kellena sa töötad?“ küsis Ruth.

„Ma ütlesin sulle: ma olen prokurör.“

„Tore, nüüd sa peaksid ennast arreteerima või midagi niisugust, sest see oli paaahhaaaa,“ teatas Ruth ja kergitas lõua mehe poole, silmad pooleldi suletud.

„Ma arvan, et peaksin su koju viima,“ vastas Scott.

Poole tunni pärast peatus takso kortermaja ees, kus Ruth elas. Nad tulid autost välja ja Scott seisis tema kõrval kõnniteel.

„Tahad sa üles tulla?“ küsis Ruth.

„Tahan küll, kuid mitte täna. Minu arvates vajad sa tassi kohvi.“

Ruthile meenus tookordne pettumustunne. Ta oli lootusi petnud ja nüüd ei taha Scott temaga rohkem kohtuda.

„Kui sa ei taha üles minu juurde tulla, miks sa siis minuga koos takssosse istusid?“ küsis ta.

Scott kummardus kergelt tema poole, öeldes: „Ma tahtsin kindel olla, et sa jõuad turvaliselt koju.“

Siis tundis Ruth esimest korda midagi tuttavat, kuid ammu-unustatud. Mugavust ja turvatunnet.

„Siit kaks kvartalit edasi on jäätisebaar. Kohtume seal homme kell üks? Mina teen välja. Neil on rummi-rosinajäätist.“

Ruth kihistas naerda ja ütles: „Mul on tunne, et sa tahad mind tõepoolest oksele ajada.“

Mälestus tollest õhtust tõi Ruthi suunurka naeratuse ja ta kustutas suitsu. Kui Ruthil ja Scottil on nüüd käes aeg lapse saamiseks, on kõik hästi. Selle lapse vanemad jäävad kokku. Tema laps ei pea kunagi läbi elama seda, mida Ruth oli pidanud taluma. Tema ja Scotti liit on kaljukindel.

Elutuppa tagasi minnes võttis ta veinipudeli endaga kaasa ja leidis TCM kanalilt vana filmi. See oli just alanud. Ta seadis ennast diivanile mõnusat õhtut veetma. Lõpetas teise veinipudeli ja läks seejärel voodisse.

Ruthi äratas halb unenägu. Tuba oli pime. Kell öökapi näitas 23.45, peaaegu kesköö. Ta sirutas vasaku käe selja taha. Voodi teisel poolel polnud kedagi. Ainult külmad linad. Ta tõsis pead raputades istuli. Aeg teleri välja lülitamise ja voodisse mineku vahel oli tal pisut ähmaselt meeles, kuid ta mäletas, et voodi kõrval pidi olema klaas

veega. Ta jõi, püüdes unenäo riismeid peast välja tõrjuda. Hetk tagasi oli ta olnud ülemuse kabinetis ja ta vallandati kinnisvaraarendajast kliendi kaotamise pärast, seda õudusunenägu ta tagasi ei tahtnud. See polnud tal esimene kord sellist unenägu näha.

Ruth sättis ennast voodis istuma ja sirutas käe telefoni järele. Seda polnud voodi kõrval. Ilmselt oli telefon jäänud alumisele korrusele diivanile. Ta jõi klaasi tühjaks. Klaas tabas öökappi valju raksatusega. Otsekui oleks see kõval põrandal purunenud.

Ruth ajas ennast sirgu ja sirutas käe, et laualamp põlema panna.

Tema tühi klaas oli terve. Täiesti terve.

Ta kuulis klaasi kriginat jalgade all. Raksumist. Klaasikildude libisemist põrandakividel. See hääl tuli alumiselt korruselt

Vaikus.

Klaasi purunemine.

Vaikus.

Klaasi krigin.

Ta aimas halba. Kananahk kattis ihu, hirm vallutas ta keha, kuid siis kuulis ta alumiselt korruselt midagi, ilmselt kellegi häält.

Scott.

Scott oli alumisel korrusel, purjus, ja oli pillanud klaasi või taldriku.

Seda oli varemgi juhtunud. Rohkem kui korra. Eriti siis, kui ta oli väljas koos logardist semu Jackiga. Võib-olla oli Jack Atlantic Cityst juba tagasi ja kostitas Scotti kogu õhtu kokaiiniga.

Ruth heitis teki kõrvale, sidus tumepruunid juuksed üles ja läks ööriietes alumisele korrusele. Särgis ja lühikestes siidpükstes. Ta vajutas trepimademel lülitit ning laskus siis viimaseid astmeid mööda alumisele korrusele.

Ta hõikas Scotti juba enne alla jõudmist.

„Sa ehmatasid mind kuradi moodi ...“

Köögituli ei põlenud. Trepilt langevas valguses nägi ta köögi põrandal klaasikilde. Ta sirutas käe ette, tundis selle all lülitit. Vajutas.

Köögi põrand oli klaasikilde täis. Ringi vaadates nägi Ruth, et tagaukse klaas oli sisse löödud. Väike ruut, otse käepideme kohal.

Kõik teised olid terved. Siis märkas Ruth ühel neist ruutudest peegeldust. Pikk mees tumedas riietuses. Silmatorkavalt sinised silmad, pikk kitsas nina ja kandiline lõug.

Ta seisis otse Ruthi selja taga.

Käsivars surus ta kõrile ja käsi summutas karjatuse. Selles käes oli midagi. Midagi pehmet. See lõhnas halvasti. Mingi kemikaali lõhn.

Ruth vajus põrandale, ta põlved andsid järele.

Nägemine muutus uduseks ja siis kuulis ta mehe häält. Madalat, kurgus kähisevat. Kriipivat ja katkevat, tõeliselt hirmutavat.

„Tere, kullake ...“

Siis vajus kõik pimedusse.